

1

Geen idee hoeveel paaseitjes ik moet eten om me iets minder brak te voelen, maar tot nu toe blijkt het antwoord niet te liggen tussen de één en de zestien. Wel begin ik me inmiddels misselijk te voelen. Na gisteravond is dat niet helemaal waar ik naar op zoek was.

Dronken worden stond deze vrijdagavond eigenlijk niet op de planning, maar goed, dat staat het meestal niet. Het gebeurt vaak gewoon. En om mezelf even te verdedigen: er wordt maar eens per maand een pubquiz georganiseerd in De Zatte Zwaan. Dus wat moest ik doen toen Luuk me belde dat ze één teamlid tekortkwamen? Néé zeggen?

We hebben nog bijna gewonnen ook. En Luuk was zo blij dat ik toch kwam, ook al moet ik vandaag werken, dat hij de hele avond mijn drankjes heeft betaald. Mogelijk heb ik daar iets te enthousiast gebruik van gemaakt. Ik had best zonder dat laatste pilsje gekund. En ook wel zonder het een-na-laatste, trouwens.

Toen ik vanochtend wakker werd en besepte dat er niet iemand een gat in mijn schedel stond te boren, maar dat het geluid gewoon van mijn wekker kwam, wist ik al precies wat voor dag ik voor de boeg had. Even overwoog ik een shotje whisky als ontbijt, maar ik geloof dat ik mijn lever gisteravond al genoeg heb mishandeld. Bovendien heb ik alleen nog maar die heel dure fles staan die ik vorig jaar van mijn Katjelaam-vrienden voor mijn verjaardag heb gekregen en waarvoor ik nog steeds een geschikte gelegenheid afwacht. Die gelegenheid is niet 'ik voel me alsof ik levend ben begraven', vrees ik.

In plaats daarvan begon ik de dag dus met een haastig weggeklokt glas water, dat onder de douche met dezelfde vaart weer een

retourtje door mijn slokdarm nam. Daarna bekeek ik de karige inhoud van mijn keukenkastjes. Alles wat ook maar enigszins in de buurt van ontbijt kwam stond me tegen, dus ik heb uiteindelijk maar een zakje Skittles meegenomen en ben op de fiets gestapt, brakker dan het Verdronken Land van Saeftinge. En misselijk. Laten we misselijk niet vergeten.

Ik moet nu dus echt ophouden met mijn paaseitjesmarathon.

Toch steek ik als een geautomatiseerde vreetrobot mijn hand nogmaals uit naar de schaal met gekleurde chocolaatjes.

‘Laat je ook nog wat over voor de klanten?’ vraagt Yasmin zoetjes. Ze staat de wand met stropdassen op kleur te ordenen. Er is zojuist een dertigkoppig herendispuut langsgelopen om een discussie te voeren over welke kleur groen nou het prominentst is. Nadat ze onze stropdassenmuur volledig overhoop hadden getrokken, besloten ze dat ze het ‘toch nog even ergens op een terrasje moesten laten marineren’ en dat ze later terug zouden komen. Vermoedelijk betekent dat dat ze van plan zijn om op een of andere Chinese website een goedkope namaakversie te bestellen, gemaakt van polyester en kindertranen.

‘En chocoladevlekken door de hele winkel heen riskeren, zeker,’ kaats ik terug. ‘Ik doe ons eigenlijk een plezier door alles in mijn eigen nek te schuiven.’

Yasmin snuift half geamuseerd. ‘Heel liefdadig van je. En nu handen thuis, Van de Lucht.’

‘Dat heeft werkelijk nog nooit iemand tegen me gezegd, weet je dat?’

‘Zouden ze wat vaker moeten doen.’ Mijn collega grijnst. We waren al vriendinnen voordat ik hier werkte; zij was zelfs degene die me de vacature tipte waardoor ik een bijbaantje bij Suited4You scoorde. Die bijbaan is inmiddels uitgegroeid tot... nou ja, een carrière wil ik het niet noemen. Laten we gaan voor ‘de baan die mijn huur betaalt’.

Ik steek mijn hand opnieuw uit naar de schaal met paaseitjes die

onze koffiehoek opsiert, maar bedenk me op het laatste moment. Misschien moet ik op mijn handen gaan zitten. ‘Hoe laat zou Creep terugkomen?’

‘Dat kan ieder moment zijn, dus ik stel voor dat je in ieder geval doet alsóf je aan het werk bent. Anders vraagt hij straks nog of hij de spanning uit je schouders moet masseren.’ Yasmin huivert bij de herinnering.

Onze leidinggevende heet eigenlijk Syb, maar zijn gedrag heeft hem onder het personeel de bijnaam Creep opgeleverd. Ik zou zijn gedrag niet per se als grensoverschrijdend categoriseren, maar het is zeker wel grensopzoekend. En soms bereikt hij de grens en zet hij er één teen overheen, die hij dan snel weer terugtrekt, om hem er bij weinig weerstand weer plagerig overheen te bewegen. Het zijn niet zijn acties die ervoor zorgen dat alle vrouwelijke werknemers stevast op hun hoede zijn bij hem in de buurt. Het is zijn uitstraling. Die is gewoon... fout.

De winkelbel klingelt. Als je het over de duvel hebt. Ik veer op uit mijn stoel, mijn blik op mijn nette zwarte schoenen gericht. Dan hoor ik Yasmin naast me een goedkeurend geluidje maken en kijk ik ook op. Spontaan zakt mijn mond open.

‘Is dat jouw afspraak?’ vraagt ze zacht.

‘Nee, die is pas over een uur,’ antwoord ik, terwijl ik de man die binnenstapt met mijn ogen verslind. Oef, veel beter dan paaseitjes. Een aardig deel van onze mannelijke klanten valt in de categorie ‘is hij écht knap of is hij gewoon lang?’, maar dit exemplaar is onomstotelijk appetijtelijk. Ik schat hem een stukje ouder dan ik, met een jaloersmakend golvende bos blond haar, hoekige schouders en smalle heupen. Ik hoop dat hij voor een maatpak komt, want ik kan niet wachten om mijn meetlint om een flink aantal van zijn lichaamsdelen te wikkelen.

Ik ben al opgestaan als ik beseft dat het wel zo eerlijk is om stro-tjes te trekken met Yasmin. ‘Wil jij anders...’ begin ik, maar ze gebaart naar me met een stropdas in haar hand. ‘Ga jij alsjeblieft.

Anders zit je hier maar een natte plek op de stoel te maken.’

Ik doe mijn best om mijn gezicht in de plooi te houden en loop naar de klant toe. Onderweg plak ik mijn professionele gezicht op. ‘Goedemiddag,’ zeg ik, en hij verplaatst zijn blik naar mij. Blauwe ogen als de schemering op een midzomeravond. Wauw. Ik dwing mijn mond om woorden te blijven vormen. ‘Kan ik u misschien ergens mee helpen?’

Hij glimlacht naar me alsof we een onderonsje hebben, en mijn bloed warmt spontaan een paar graden op. Even heb ik het gekke idee dat hij op het punt staat om iets te zeggen in de trant van ‘nou, ik kan wel iets bedenken’, maar in plaats daarvan schraapt hij zijn keel en zegt hij beleefd: ‘Ik ben op zoek naar een pak. En noem me alstublieft geen “u”.’

‘Dat geldt dan twee kanten op,’ accepteer ik zijn aanbod om elkaar te tutoyeren vrolijk. ‘Dus, je zoekt een pak. Dat komt goed uit, want daar hebben we er wel een paar van.’ Zwierig gebaar ik naar de wanden vol pakken in allerlei kleuren en materialen achter me.

‘Gelukkig maar. Ik vroeg het net in de winkel hiernaast ook, maar daar waren ze helemaal zo van “dit is een bakkerij, meneer, waarom staat u een tijgerbrood te passen? Doet u alstublieft uw broek weer aan.” Zijn ogen twinkelen.

Ik knik serieus. ‘Een pak met tijgerprint, staat genoteerd. Dat hebben we niet op voorraad, maar het is vast te bestellen.’

‘En stel dat dat niet zo is, dan ga ik ook wel akkoord met iets bruins of zo, hoor,’ stelt hij me gerust.

‘Iets bruins.’ Ik knik aanmoedigend. ‘Ben je verder nog naar een specifiek materiaal op zoek?’

‘Als het maar niet te warm is,’ antwoordt hij. ‘Ik heb nu alleen een wollen pak, en dat ziet er nog hartstikke net uit, maar afgelopen zomer had ik een congres in Sevilla en ik werd ongeveer gebraden omdat het in de stad tegen de 50 graden liep.’

‘Hoog tijd voor een uitbreiding van je garderobe, dus,’ stem ik in, en ik gebaar naar onze koffiehoeke met lekkere stoelen en een

robuuste tafel. ‘Neem gerust plaats, dan bespreken we je wensen nog wat uitgebreider en help ik je met het vinden of desnoods ontwerpen van het perfecte pak.’ Wanneer hij zich omdraait en gehoorzaam die kant op loopt, moet ik een keertje extra slikken. Goeie billen. Maar écht goeie billen. Ja, deze billen krijgen een tien. Ik schraap mijn keel en sleur mijn gedachten uit de goot. ‘Wil je iets te drinken?’

‘Lekker. Koffie met melk en suiker, graag.’ Hij glimlacht dankbaar naar me terwijl hij zijn lange lijf in een kuipstoel vouwt. Het ding ziet er ineens lachwekkend klein uit. ‘Ik ben zo’n dure.’

Met een glimlach druk ik op het knopje van de automaat en zeg: ‘Ik denk dat we het nét kunnen lijden.’

Ik pak de boeken met stofstalen erbij en blader naar de voorbeelden van linnen en linnenmix die we verkopen. ‘Kijk, dit is een heel lichte stof. Linnen kreukt alleen wel erg, dus als ik jou was zou ik voor een mix met katoen gaan. Dan heb je wel de luchtigheid, maar niet de ongewenste vouwen.’ Ik schuif het boek zijn kant op, zodat hij de lapjes die erin zitten kan bevoelen. Hij aait er aarzelend wat overheen en wrijft de stof tussen zijn vingers. Hij heeft vingers die mijn aandacht iets langer vasthouden – lang, slank, met een lang nagelbed en nette, kortgeknipte nagels. Bedachtzaam kauwt hij op zijn onderlip terwijl hij de verschillende stofjes beoordeelt.

Ondertussen laat ik mijn ogen over zijn gezicht en haarkleur gaan. ‘Misschien zou je niet voor bruin kunnen gaan, maar meer de blauwe kant op. Of grijs. Of een combinatie. Dat past bij je.’

Zijn opvallende ogen vinden de mijne. ‘Is dat zo?’

‘Het hoeft niet, natuurlijk,’ krabbel ik snel terug, mezelf herinnerend aan onze verkoper-klantrelatie. Het kan natuurlijk zo zijn dat hij per se een bruin pak wil. Als hij het idee krijgt dat ik dat om wat voor reden dan ook niet aan hem wil verkopen, kan hij zomaar opstaan en die zeer welgevormde billen mee de winkel uit nemen. Dan mag iemand in een andere pakkenzaak zijn maten opnemen,

en dat zou eeuwig zonde zijn. ‘Bruin staat je vast ook fantastisch,’ benadruk ik.

Mogelijk iets te fanatiek, want zijn ogen beginnen te schitteren op diezelfde manier als toen ik vroeg of ik iets voor hem kon doen. ‘Dank je.’

‘Ik bedoel...’ stamel ik. Wat is dit nou weer? Ik stamel nooit. ‘Ugh, oké, we doen dit even over,’ besluit ik spontaan. Ik sta op, loop naar de toonbank, zet mijn verkopersgezicht op en draai me om. Dan steek ik mijn hand naar hem uit. ‘Hoi, welkom in onze winkel op deze zonnige zaterdag. Ik ben Rozemarijn van de Lucht en ik ga het allermooiste pak dat je je kunt wensen voor je fiksen.’

Hij grinnikt terwijl hij gehoorzaam mijn hand aanpakt en schudt. ‘Aangenaam, Rozemarijn. Ik ben Magnus Stroombeek.’

Magnus.

Zijn naam is al net zo indrukwekkend als zijn verschijning.

‘Leuk om kennis te maken,’ zeg ik, en vanbuiten is er hopelijk niets te zien van het feit dat mijn hersenen een zeer overtuigende imitatie doen van een smeltende frambozenpudding. ‘Waar ben je naar op zoek?’

‘Een blauw pak. Of misschien grijs. Of een combinatie. Dat schijnt goed bij me te passen.’

‘Fantastische keuze,’ complimenteer ik hem. ‘En helemaal waar.’

Ik wil niet opscheppen, maar ik ga het toch even doen: ik ben goed in mijn werk. Zodra iemand hier binnenstapt, heb ik al een beeld van het ultieme pak voor die persoon in gedachten. Soms is het enkel een kleur, pasvorm of materiaal, maar meestal kan ik je meteen het complete plaatje geven. Al moet ik wel zeggen dat ik me normaal gesproken iets minder opdringerig gedraag dan nu bij Magnus. De meeste mensen denken namelijk dat het mijn taak is om ze vooral zo veel mogelijk geld af te troggelen. Dat klopt deels (ik heb niet voor niets samen met de rest van het personeel de verplichte cursus Upselling gevolgd), maar ik zal nooit de duurdere optie aanraden als de goedkopere optie beter staat. De kunst is dus

om wantrouwige klanten te laten geloven dat ze helemaal zelf bedacht hebben dat ze een double-breasted Montego suit van groene wol-zijde mix willen. Als ze mijn eigen idee aan me voorleggen en vervolgens vragen: ‘Denk jij dat dat mooi zou zijn?’, weet ik dat ik mijn werk goed gedaan heb.

‘Hoelang doe je dit al?’ vraagt Magnus, terwijl hij verdergaat met het bevoelen van de verschillende stofjes.

‘O, járen,’ zeg ik een beetje ontwijkend. ‘Heb je voorkeur voor een bepaalde stijl? Italiaans, Engels, Frans, Amerikaans?’ Wanneer hij me wat uilig aankijkt, leg ik uit: ‘Als ik jou was, zou ik denk ik niet kiezen voor Engels of Amerikaans. Engels is te bescheiden en de stoffen zijn te zwaar voor het luchtige kostuum dat jij in gedachten hebt, en Amerikaans is te vierkant voor jouw postuur. Je bent lang, dus ik zou gaan voor een slank gesneden en sterk getailleerd kostuum. Dan zit je al snel aan de Italiaanse of Franse kant.’ Ik laat mijn ogen over zijn nog altijd in winterjas gestoken bovenlichaam omlaaggliden. ‘Vrij brede schouders, slanke taille, smalle heupen, lange benen. Ja, ik zou voor Italiaans gaan als ik jou was.’ Als ik hem weer aankijk, ligt er een scheve grijns op zijn gezicht die dingen met mijn onderbuik doet. ‘Is er iets?’ vraag ik zo professioneel mogelijk.

‘Als ik op die manier naar jou zou kijken, zou je waarschijnlijk aangifte doen bij de politie.’

‘Ik durf te beweren dat ik dat zéker niet zou doen.’ Juist. Iets minder professioneel.

Zijn grijns wordt wat breder en hij leunt met een twinkeling in zijn ogen een stukje naar me toe. ‘Je zou meteen de pepperspray pakken, bedoel je?’

Ik voel mezelf automatisch ook een stukje zijn kant op bewegen. ‘Pepperspray? Wat soft. Elke vrouw heeft tegenwoordig toch een morgenster in haar tas?’

‘Is dat zo’n middeleeuwse knots?’ vraagt hij.

Ik hum bevestigend en schenk hem een lachje.

Even lijkt hij het te overwegen, en dan houdt hij zijn hoofd toegeeflijk schuin. ‘Als ik kijk naar de grootte van de gemiddelde damestas verbaast dit me niks.’

‘Natuurlijk hebben we enorme tassen nodig,’ zeg ik. ‘We hebben geen fatsoenlijke zakken in onze kleding.’

‘Jij bent toch coupeuse? Maak ze er zelf in.’

‘Ik ben geen coupeuse,’ verbeter ik hem. ‘Ik ben style creator.’

‘En wat is dat in gewonemensentaal?’

Ik snuif. ‘Mijn functietitel.’

Met een uitgestreken gezicht antwoordt hij: ‘Heerlijk nietszeggend.’

‘Wat doe jij dan in het dagelijks leven?’ verdedig ik mezelf. ‘Als je naar congressen moet, is de kans ongeveer negentig procent dat jij óók een nietszeggende Engelstalige functietitel hebt.’

‘Nee, ik ben slager,’ zegt hij, en hij houdt zijn serieuze blik toch zeker drie seconden vol voordat hij in lachen uitbarst. ‘Oké, oké. Chief strategy and innovation officer.’

‘Zie je wel!’ roep ik uit, en ik geef hem een speelse duw tegen zijn schouder.

Hij grinnikt en zijn ogen vonken als hij weer wat dichterbij me toe leunt. Ik voel zijn adem op mijn gezicht en ineens beseft ik hoe dicht bij elkaar we zitten. Waarschijnlijk zien we eruit als een stelletje dat aan het smoezen is over wat we straks in bed allemaal gaan uitvreten.

Oef, niet aan denken, Roos.

Snel ga ik weer rechtop zitten. Dat lijkt Magnus ook wakker te schudden, want hij veert bijna tegelijk met mij terug in zijn oorspronkelijke zithouding. Plotseling zien we eruit als twee betrapte pubers.

‘Juist.’ Ik schraap mijn keel. ‘Italiaanse snit, dus. En ben je aan boord met linnenmix?’

Hij knikt. Dan laat hij een vinger over de mouw van mijn pak glijden. Voordat ik hier werkte, droeg ik nooit pakken, maar tegen-

woordig ben ik helemaal into de powersuits. Ze werken met hakken én sneakers, ik hou ervan. ‘En dit dan?’ vraagt hij, terwijl zijn vingertop nog steeds onderweg is van mijn schouder naar mijn hand. ‘Wat is dit voor stof?’

Mijn keel wordt spontaan een beetje dik van de intentie waarmee die vinger naar zijn bestemming onderweg is. Stel je voor... Néé, Roos, stel je helemaal niks voor. Hou op met je dingen voorstellen, in godsnaam. Stel je voor dat je ontslagen wordt omdat je een klant bespringt. ‘Eh, tropical wool,’ stamel ik, en ik trek snel mijn arm weg.

Ik meen zijn mondhoeken even te zien trekken. ‘En,’ ga ik verder. ‘Welke kleur vind je mooi? Dan meet ik je even op en kiezen we daarna de details van je pak uit.’ Ik klink als een klantenservice-AI.

‘Ik ga voor deze, denk ik.’ Magnus wijst naar een lichtblauw lapje en maakt een ironisch bedoeld feestgebaar met zijn handen. ‘Doe eens gek. YOLO.’

Ik schiet in de lach. ‘Zei je nou echt YOLO?’

‘Ja, dat zeg ik heel vaak,’ antwoordt hij verbaasd. ‘Is dat zo gek?’

‘Nee, hoor,’ stel ik hem gerust. ‘Voor een oudere millennial is dat helemaal niet raar.’

Hij sputtert verontwaardigd. ‘Een oudere mill... pardon? Ik ben van 1989. Dat is niet oud!’ En wanneer ik in plaats van antwoord te geven alleen maar even met mijn mondhoeken trek en nadenkend naar boven kijk, wijst hij met zijn duim naar zijn borst en zegt hij met meer nadruk: ‘Pas net zesendertig, hoor! Ik ben uit hetzelfde jaar als Taylor Swift. Dat is niet oud.’

‘Nee?’ vraag ik, geamuseerd door hoe gevoelig dit onderwerp blijkbaar ligt.

‘Néé!’ Hij schudt beslist zijn hoofd. ‘Oudere millennials zijn echt uit... weet ik veel, 1982?’

‘Dus zeven jaar ouder dan jij.’ Ik probeer het echt zonder oordeel te zeggen, maar hij destilleert er duidelijk uit dat ik dat helemaal niet zo’n groot verschil vind.

‘Wacht jij maar, Rozemarijn van de Lucht.’ Ik weet niet waarom mijn naam uit zijn mond het meest erotische is wat ik ooit heb gehoord. Ik raak er zelfs een beetje door van mijn *à propos*. Gelukkig gaat hij zonder enig idee van mijn bloeddrukpiek verder: ‘Hoe oud ben jij dan? Drieëntwintig?’

‘Denk je dat?’ Ik probeer mijn gezicht in de plooi te houden.

‘Niet?’ Vragend trekt hij een wenkbrauw op. Wanneer ik blijf zwijgen en steeds breder ga grijnzen, concludeert hij: ‘Je gaat het niet zeggen, hè?’

Ik sta op en maak *finger guns* naar hem. ‘Die informatie moet je verdienen. Ik zoek even een pak voor je uit dat ik kan afspelden.’

‘Vijfentwintig?’ raadt Magnus verder tegen mijn rug terwijl ik naar de wand vol kostuums heupwieg. ‘Sowieso gen Z. Toch?’

Ik glimlach in mezelf, maar zorg dat mijn uitdrukking weer neutraal is wanneer ik me omdraai en terugloop. ‘Kijk eens.’ Ik duw het pak in zijn handen en gebaar achter hem. ‘Daar zijn de paskamers.’

‘Hoe verdien ik informatie over je leeftijd, dan?’ vraagt hij, vanuit zijn stoel naar me opkijkend met puppyogen.

‘Tot zo,’ zeg ik vriendelijk doch beslist.

Zuchtend staat hij op en begeeft zich naar de paskamer. Zodra hij het gordijn achter zich dicht heeft getrokken, vraagt hij: ‘Wat herinner jij je van de millenniumwisseling?’

Ik schiet in de lach. ‘Zeer weinig, eerlijk gezegd.’

‘Maar je bestond al wel?’ Ik hoor geruis van kleding, een rits die omlaag wordt getrokken en geritsel van een broek die van lange benen wordt afgestroopt.

‘Ik was er wel, ja.’ Ik doe mijn best om niet door de kier aan de zijkant van het gordijn heen te gluren, maar ik vang toch een glimp van blote huid op. Snel kijk ik weg.

‘Een late jaren 90-baby, dus.’ Hij zucht. ‘Jonkie.’ Meer geritsel. ‘Kan ik gewoon mijn eigen overhemd aanhouden?’

‘Zeker.’

‘Als je terugdenkt aan de eerste keer dat de term “Tik Tok” in je

leven voorbijkwam,’ gaat hij verder. ‘Dan denk je aan...’ Hij laat een stilte vallen.

‘De app?’ zeg ik aarzelend. Wanneer ik hem een ‘argh’-geluid hoor maken, vraag ik: ‘Jij niet?’

‘*Before I leave, brush my teeth with a bottle of Jack,*’ zingt hij een half-dronken vrouwenstem na. ‘Dat Ke\$ha-nummer, natuurlijk!’

‘O ja! Dat is al honderd jaar oud,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘En je wist dat ze classy was, want ze had een dollarteken in haar naam. Ik zat geloof ik nog in de brugklas toen dat uitkwam.’

‘A-há!’ roept hij, en hij schuift met een dramatisch gebaar het gordijn opzij, zijn telefoon triomfantelijk naar me uitgestoken zodat ik de zoekresultaten op het scherm kan lezen. ‘Maar dan zat je dus in 2009 in de brugklas, want “TiK ToK” is uit dat jaar, en dát betekent dat je waarschijnlijk in 1996 geboren bent. En dat maakt jou nu...’ Hij zwijgt even en kijkt me iets minder triomfantelijk aan. Eerder verbouwereerd. ‘Negenentwintig.’

Ik geef hem een klein applausje. ‘Inderdaad. Nou ja, over een paar dagen, dan. Heel knap beredeneerd!’

‘Zeven jaar jonger dan ik.’ Hij herstelt snel van zijn beteuterdeheid en maakt een buiging. ‘Dank u, dank u. Wat een fijn publiek.’

Het valt me direct op dat het pak dat ik hem heb laten aantrekken veel te kort is, bij zowel de armen als de benen.

‘Je mag meelopen,’ zeg ik, en ik ga hem voor naar het midden van de winkel, waar vijf passpiegels in een cirkel staan opgesteld. Ze hebben allemaal een flatterende ingebouwde lamp. Magnus stelt zich braaf op in het midden van de cirkel en ik trek het meetlint om mijn nek vandaan. ‘Ga maar staan zoals je altijd staat. Niet extra rechtop, gewoon ontspannen.’

Snel duwt hij zijn borst vooruit en houdt zijn armen een stukje van zijn lichaam af in een halve gorillahouding. ‘Wat? Zo sta ik altijd.’

‘Hm-hm,’ zeg ik terwijl ik in zijn aura stap, zodat ik mijn meetlint om zijn borst heen kan wikkelen. Het is een goede, stevige

borst. Sowieso is zijn lijf niet overdreven gespierd en een tikkeltje aan de pezige kant. Het is geen sportschoolproject, maar het lijf van iemand met een natuurlijke slanke bouw die waarschijnlijk van wandelen of fietsen houdt. Ik ben nieuwsgieriger dan goed voor me is naar hoe hij er zonder overhemd uitziet.

En zonder broek.

Ik bedoel, als we toch bezig zijn.

Nu ik zo dicht bij hem sta, valt me op dat hij lekker ruikt. Ik ben slecht in geuren omschrijven (anders had ik nu wellicht bij een parfumerie gewerkt), maar het is een lichte, frisse geur die me doet denken aan een lange herfstwandeling in de duinen, waarbij je wangen rood worden van de kou en je toch een beetje traanogen hebt door de wind en de laaghangende zon.

Ik doe mijn best om mijn aanrakingen zo professioneel mogelijk te houden en niet als een of andere viespeuk mijn vingertoppen in zijn spieren te duwen. Het lukt me redelijk om luchtig en neutraal mijn metingen te doorlopen: borst, middel, armen, heupen... Ik kan het allemaal prima aan, totdat ik bij zijn binnenbeenlengte aankom.

‘Blijf maar gewoon staan zoals je staat,’ zeg ik.

Wanneer ik voor hem neerhurk, voel ik mijn hartslag iets versnellen. Mijn lijf linkt deze houding duidelijk aan een iets minder zakelijke setting dan ik graag zou willen. ‘Ik leg het meetlint langs de binnenkant van je been,’ zeg ik, en ik hoor dat ik een beetje buiten adem klink. Kom op, Roos. Je doet dit al jaren. Het hoort bij je werk om mensen aan te raken. Dit is niet het moment om in een preutse, verlegen maagd te veranderen.

Ik druk het uiteinde van het meetlint aan de binnenkant van zijn bovenbeen. Plat gezegd: vlak naast zijn zaakje. En hoe hard ik ook mijn best doe om alleen te letten op de cijfers op het meetlint, voel ik toch hoe mijn duim tegen een bobbel aan duwt. En als ik me niet vergis, maakt de bobbel in kwestie ook een... beweging.

Magnus kucht en gaat anders staan, waardoor ik het meetlint laat vallen.

‘Kak,’ zeg ik, en ik voel mijn gezicht warm worden. ‘Sorry, ik bedoel: dat moet even opnieuw.’

Oké, Roos: DOE. NORMAAL.

Magnus blijft deze keer zo stil mogelijk staan terwijl ik het meetlint omlaag langs zijn knie en onderbeen gladstrijk. Hij heeft de langste benen die ik ooit hier in de winkel heb opgemeten: zijn binnenbeenlengte is 91,5 centimeter. Ik probeer me heel hard niets af te vragen over de lengte van bepaalde andere lichaamsdelen.

Met mijn laatste restje decorum weet ik me door de rest van de metingen heen te werken. Wanneer ik weer rechtop ga staan, gloeien mijn wangen alsof iemand ze met schuurpapier heeft bewerkt. ‘Zo, dat was alles,’ zeg ik monter. ‘Je hebt lange armen en benen, maar qua omvang hoeft er weinig op maat te worden gemaakt. En je ene schouder zit een beetje lager dan de andere, dus daar houden we rekening mee.’

Met een licht gealarmeerde blik herhaalt hij: ‘Mijn ene schouder zit lager dan de andere?’

‘O, geen enorme afwijking, hoor,’ stel ik hem snel gerust. ‘Een heleboel mensen hebben een klein verschil tussen hun schouderhoogtes.’

Hij kijkt me aan alsof ik hem zojuist heb verteld dat zijn complete rechterarm al sinds binnenkomst ontbreekt. ‘Ik heb scheve schouders?’ pruttelt hij voor zich uit, terwijl hij zijn postuur bestudeert in de spiegel en zijn ene schouder wat hoger optrekt en daarna weer laat zakken. De ontreddeering op zijn gezicht is aandoenlijker dan een badkuip vol puppy’s. Ik vermom mijn lach als een kuchje, maar toch kijkt hij me scheef aan. ‘Lach jij maar, met je perfecte schouders.’

‘Geen zorgen, mijn neus is scheef,’ vertrouw ik hem toe in een vlaag van eerlijkheid.

Hij fronst. ‘Niet.’

‘Wel.’

‘Onzin.’

Ik wijs naar mijn neus en kantel mijn kin omhoog, zodat hij van onderaf tegen mijn neustussenschot aankijkt. Ik heb mezelf wel eens vanuit charmantere hoeken getoond aan een man van wie ik vlinders tussen mijn benen kreeg. ‘Hij helt over naar deze kant.’

‘O ja!’ roept Magnus uit.

‘Zeg.’ Ik kijk hem weer recht aan. ‘Je hoeft niet zo verrukt te klinken.’

Hij heft zijn handen. ‘Sorry, sorry. Het is gewoon prettig om te zien dat jij blijkbaar ook een mens bent. Ik vond je bijna te perfect voor iemand van vlees en bloed.’ Hij grijnst naar me terwijl ik hem perplex aanstaar.

Meestal heb ik wel een weerwoord, maar wat zeg je tegen een halfgod die jou zojuist perfect heeft genoemd?

Niks, zo blijkt.

‘Moet je nog iets opmeten, of zal ik mijn kleren weer aantrekken?’ vraagt Magnus na een korte stilte. ‘Mijn éígen kleren,’ verbetert hij zichzelf snel.

Ik klap mijn mond, die blijkbaar een stukje openhing, snel weer dicht. ‘Eh, ja. Uiteraard. Graag. Dan loop ik naar de... kassa.’ Argh, ik klink alsof mijn taalplug-in niet meer werkt. ‘Ik mail je de gegevens van je pak en dan rekenen we af.’

‘Goed idee.’ Magnus kijkt me samenzweerderig aan. ‘En daar krijg ik gratis jouw telefoonnummer bij, toch?’

Ik schenk hem een klein glimlachje dat hopelijk op geen enkele manier de vuurwerkshow verraadt die in mijn buik start zodra hij dat vraagt. ‘Natuurlijk. Service van de zaak.’